

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	50 lei
6 luni	16 .
3 luni	8 .
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

București, CALEA RAHOVEI—5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON No. 748

S U M A R :

Propunerii de făcut pentru modificarea unor articole din codul de justiție militară română, și necesitatea d'a se menține distinctă justiția militară de cea civilă, de d-l Locot G. D. Danielopol;

JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de casație s. I: A. P., Dumitrescu și V. Arion cu G. Sartureli și P. Fantini;

Curtea de casație s. III: Societatea anonimă «Sănătatea» cu Primăria București;

Curtea de apel București s. I: Isidor Fuhn și Eskenazi cu I. Kissler;

Tribunalul Argeș: Gr. Bercioia și alții cu Florea Nițu Dobrin, cu o Notă;

Propunerii de făcut pentru modificarea unor articole din codul de justiție militară română; și, necesitatea de a se menține distinctă justiția militară de cea civilă.

(Urmare) (1)

Intrând acum în fondul subiectului, voi lua și discuta rând, pe rând, fie-care articol al C. J. M. așa precum se găsește, și care merită a fi modificat, expunând considerentele care ar motiva noile texte de legi.

Art. 1, astfel cum este în vigoare, conferă dreptul de judecată: Consiliilor de disciplină, Consiliilor de Răsboi și Consiliului de Revisiune.

În cazul când armata se găsește pe un teritoriu străin atunci se instituiesc și Pretorii.

Propunerile ar trebui făcute în sensul, ca să nu existe în timp de pace, de cât numai 2 jurisdicții militare și anume:

- 1 Consiliile de Resbel și
- 2 Consiliul de Revisiune,

} ambele permanente.

Prin introducerea consiliilor de disciplină, la reședința fie-cărui corp de trupă, se violează principiul stabilit de constituție care, în art. 104 al. II spune: «Comisiuni și Tribunale extra ordinare nu se pot înființa sub nici un fel de denumire și sub nici un fel de cuvânt». Ce sunt dar a-

ceste consilii de disciplină? Ele sunt de sigur tribunale extra ordinare și înființarea lor de și a fost făcută în scopul de a ușura consiliile de răsboi care sunt împovărate cu sute de procese și încă, pentru a accelera judecarea militarilor, totuși, ele nu ar mai trebui menținute pentru scopul frumos și necesar ce le-a creat: celeritatea în judecarea delictelor, fiind-că nu corespund cu realitatea, căci membrii care-l compun nu sunt în măsură de a putea cunoaște legile militare, aplicarea lor cerând multă fineță juridică, și încă îngreuează mersul serviciului în corpurile de trupă, cari trebuie să piardă timp cu judecarea delicuenților, timp, care ar putea fi mai folositor pentru instrucția ofițerilor și a trupeii, mai ales când în viitor s'ar reduce serviciul militar numai la 2 ani.

b) Consiliile de disciplină astfel formate lipsesc pe delicuenți de la dreptul de a face recurs, căci, el nu este admis de cât numai atunci când acel judecat era un nemilitar, cas, care nici o dată până acum nu s'a întâmplat.

Dacă am admite că aceste tribunale ar aduce servicii venerate, ar trebui totuși modificate, iar recursul ar trebui să fie deschis delicuenților, căci ori cât de pricepuți ar fi judecătorii în aplicarea legilor, tot sunt expuși a greși fiind că: *errare humanum est*.

Pentru ca să putem învedera suprimarea sau modificarea consiliilor de disciplină, să luăm exemplul citat de d-l L-t Theodorescu, din valoroasa lucrare «Justiția Militară», acela de a considera că un dezertor care de și s'a înapoiat la corpul său în termenul de grație, totuși, Consiliul de disciplină îl condamnă,—resultatul va fi că judecatul va executa pedeapsa, căci legea nu-i dă dreptul să facă recurs.

Tot astfel s'ar putea întâmpla și cu cel care ar fi judecat și condamnat pentru faptul de ne-supunere, când delicuentul s'ar prezenta corpului înăuntrul termenului prevăzut de lege ca fatal.

S'a văzut încă consilii de disciplină, care bazându-se pe dreptul ce-l au de a pedepsi pe delicuenți cu închisoare până la 6 luni, că judecă

(1) A se vedea *Curierul Judiciar*, No. 3 din a. c.

și pe dezertorii din străinătate, cu toate că legea prin care ele au fost instituite nu le dă de cât dreptul de a judeca numai I-a dezertare în țară și nesupunerea.

Cum zic, dacă aceste consilii nu s'ar suprima în viitor, ele ar trebui totuși cel puțin modificate.

Dacă s'ar răspunde, că suprimând consiliile de disciplină de pe la corpuri, s'ar îngreua consiliile de război cu procese multe, obiecțiunea va cădea dacă s'ar dubla personalul acestor consilii.

c) Consiliile de disciplină sunt suspectate adesea ori de opiniunea publică, fiind că cei care judecă sunt interesați de aproape în persoana delincventului.

d) Codicele de justiție militară din 1873 (M. O. No. 132) nu prevedea Consiliile de disciplină și nici legislația franceză, după care aproape în întregime am copiat noi codul (Codul J. M. Franceze din 1857) și chiar textul lor actual, nu prevăd aceste jurisdicțiuni; — aceasta ne arată că chiar trecutul este în favoarea noastră și că actualele Consilii de disciplină sunt înființate numai sub imperiul marelor nevoi spre a divide munca și a asigura justiției celeritatea. Modificând în extrem dar, aceste tribunale, vom putea spune că: Dreptatea, Legea și Justiția, sunt satisfăcute. Consiliile de disciplină astfel cum sunt organizate în compunerea juriului prezintă încă anomalii, — așa în art. 2 C. J. M. se prevede că aceste consilii se compun din ajutorul șefului de corp, ca președinte și din 2 Căpitani ca membrii, și, mai departe, în art. 6, același codice, se prevede că la caz de mutare sau absență motivată a președintelui consiliului, el se înlocuește prin cel mai vechi oficer superior; aceasta ne arată că președintele nu poate fi de cât oficer superior, — însă, prin legea de la 28 Martie, anul 1905, prin care se înființează și la batalioanele de vânători câte un consiliu de disciplină, se prevede în art. 5 că, președintele consiliului de disciplină este chiar un căpitan, urmează deci, că la un regiment, căpitanul nu poate prezida consiliul, pe când la un batalion da; aceasta este o anomalie.

În cazul când s'ar admite ca cei judecați de consiliile de disciplină să aibă dreptul de recurs, atunci această îndatorire se poate prea bine, prin lege, să fie încredințată consiliilor de război respective, și procedând astfel nu am împovăra cu lucrări multiple *consiliul de revizie*.

Revenind la organizarea Consiliilor de Disciplină, a Consiliilor de Război și a Consiliului de Reviziune actuale, se impune necesitatea ca aceste jurisdicțiuni să fie cu totul separate pentru timpul de pace, de cele din timp de război; voesc prin urmare să spun că, codul de justiție militară în timp de pace trebuie să fie diferit și cu totul

un altul, de codul de justiție militară din timp de război, cod, care astfel fiind formulat să fie adus la cunoștința publică în așa fel, pentru ca din timp de pace să se poată cunoaște asprimea legilor, ce imperios se cer, în timp de război. Codul de justiție militară actual nu prea prevede pedepse, suficiente aspre, pentru unele vini, cari, comise fiind în campanie, ar compromite siguranța armatei, căci sunt vini cari în timp de pace nu se prea întâmplă des, dar cari, repetindu-se în timp anormal, devin periculoase.

Iată dar de ce necesită în timpurile actuale, un nou cod de campanie care, după cum prea bine observă d-l Locot. Teodorescu în valoroasa lucrare ce a dat o publicului, că efectivul armatei fiind mărit, codul actual nu poate face față suficientă în război, el fiind lipsit de promptitudine și energie, calități absolut necesare unui cod de război.

Tot aci este locul a arăta că, tot în codul de justiție militară actual, se vorbește și de instituirea, competența și procedura Consiliilor de Război și a Consiliului de Reviziune, când ele sunt chemate a judeca delictele comise în timpul declarării stării de asediu. Însă, fiind că față de data când a fost emanată Constituția la noi (1 Iulie 1866) și în virtutea art. 129 din acest codice, toate dispozițiunile de legi, decrete și regulamente, existente în Stat, rămân abrogate, întru cât ele ar fi contrarii cu principiile edictate de ea, și cum legea care prevede starea de asediu, este anterioară Constituției, (10 Decembrie 1864), nu-și mai poate avea ființa, față de legea de mai sus, (lex posterior derogat priori) și, prin urmare deci, când necesitatea ar cere, ca să se pună în aplicare legea asediului, toate articolele din ea și din codul militar, ar rămânea litere moarte, căci legea numai poate avea ființă.

Iată dar cum, și legea asediului cere ca să fie revizuită, pentru că atunci când pericolul eminent ar compromite siguranța Statului, puterea autorităților civile, să poată trece în totul său în parte, în mâinile autorității militare, singura în stare să menție ordinea în aceste vremuri grele.

Să poate ca însuși legiuitorul constituant, condus numai de principii de ordine publică, să fi suprimat intenționat, însă în mod mai mult tacit, legea proclamării stării de asediu, în scop de a asigura fie libertatea individuală (art. 13 Const.), fie ca să nu sustragă pe indivizi de la judecătoria lor firești (art. 14 Const.) sau și încă, ca să nu prevadă pedeapsa cu moartea de cât numai pentru militari în caz de război (art. 18 Const.)

Constituirea și organizarea parchetelor militare și a juriului în Consiliile de Răsboiū permanente și la Consiliul de reviziune.

Una din chestiunile de căpetenie ce urmează a fi studiată în speța de față, *este recrutarea personalului parchetelor militare*, care dacă s'ar face pe alte baze, ar aduce justiției servicii imense, atât când ele fac cercetările preliminarii cât și atunci când ele judecă în fond.

Astăzi, grație curentului de instruire ce există peste tot, o sumă destul de bună de ofițeri, în momentele lor libere, își sacrifică orele de repaos studiind dreptul ori alte științe. Există dar în armata noastră, un număr de peste 30 de ofițeri din activitate, de grade diferite, ofițeri inferiori și ofițeri superiori, cari actualmente sunt licențiați în drept de la Universitățile din București și Iași. Cu acest număr de ofițeri s'ar putea constitui pe baze mai solide parchetele militare, și urmându-se astfel, în viitor, numărul de ofițeri titrați ar fi cu mult mai mare, căci mulți s'ar deda la studiul dreptului când ar vedea atențiunea ce li s'ar da. În rezervă tot aci locul de a spune, că este bine meritat ca în compunerea parchetelor să se țină mult seamă atât de foștii cât și de actualii ofițeri ce au trecut și sunt încă în justiție cari, de și netritați totuși, prin o îndelungată practică, cunosc în de ajuns legile și aplicarea lor. S'ar face încă o bună alegere când s'ar ține seamă și de ofițerii titrați în științele de Stat, a căror studii sunt făcute într-o instituțiune ce este pusă sub ordinele unui distins savant și mare om de Stat, secundat de un număr de excelenți profesori din care apoi universitățile îi recrutează, căci, putem cu drept cuvânt zice: Școala superioară de științe de Stat, este pepiniera profesorilor Universitarii din ambele capitale.

Recrutarea personalului parchetelor militare astfel făcută ne-ar da un îndoit folos, dacă pe acești ofițeri astfel recrutați i-am scoate definitiv din cadrele armatei, căci, în aceste condițiuni ei ar putea instrui și reprezenta ministerul public față de ori-ce delincvent, de la soldat și până la general inclusiv, ne mai fiind nevoie, ca de multe ori, să-și depună puterile cu cari sunt investiți, când acel ce urmează a fi supus judecății este de un grad mai înalt ca membrii parchetului.

Este de observat că, deja o bună parte din ofițerii titrați, fac parte din parchetele militare.

La art. 3 din lege, așa emite părerea ca membrii cari compun Consiliul de Răsboiū, și cel de reviziune chiar, să fie numai în număr de trei, în loc de cinci cum prevede actualul text, și iată de ce: Numărul prea mare de ofițeri aleși ca judecători, sustrage pe o bună parte din ei de la serviciul lor special militar, apoi deplasările o-

ficerilor necesită cheltueli mari Statului; numărul de trei membrii reprezintă suficienta capacitate și garanție de judecată, mai ales când aceștia n'ar fi nici unul *din aceeași armă*, ci din *serviciii separate*; și, în fine, Consiliul astfel format ar corespunde și cu *organizarea ternară* a tribunalelor civile. Numărul de 3 judecători, de altfel este și la noi excepțional admis, când Consiliul de Reviziune judecă în armatele active.

În modificarea art. 9 C. j. m. propunerea ar fi făcută în sensul ca toți membrii parchetului să fie numiți direct de către Ministerul de Răsboiū, și numai în timp de campanie numirea să fie făcută, pentru întreg personalul, de către însuși generalul comandant al circumscripțiunii.

Compunerea juriului prevăzut de art. 10, să fie făcută conform tabloului de mai jos:

Gradul Acusatului	Gradul Președintelui	Gradul Judecătorilor
Soldat, soldat fruntaș, brigadier sau caporal, sub ofițer, sub Locotenent, Locotenent, Căpitan.	Colonel, sau Loc. Colonel ori Maior (de pref. titrați)	Un Maior, un căpitan ori ofițer inferiori subalterni titrați care se judecă acutați cel mult egal în grad cu dănsii, fie chiar mai vechi.
Maior	Idem	Un Lt. Colonel sau un Maior; un Maior (de pref. titrați)
L-t Colonel, Colonel	Un General de brigadă ori un Colonel (de pref. titrați)	2 Colonei iar pentru Lt. Colonel, 2 Lt. Colonel (de pref. titrați).
General de brigadă	1 General de divizie ori un general de brigadă (de pref. titrați).	2 Generali de brigadă
General de divizie	1 General de divizie	2 Generali de divizie, în caz de lipsă 2 Gener. de divizie din rezervă și Gener. de brigadă (de pref. titrați).

În ceea ce privește tablourile după care se aleg judecătorii Consiliilor de Răsboiū, propun, ca ele o dată definitiv întocmite, să fie trimise fie-care din ele de către Generalul comandant al circumscripțiunii, la circumscripția comandatului de corp de armată vecin, așa în cât, corpul I de armată să judece cu tabloul trimes de corpul II de armată și vice-versa, și corpul III de armată să judece cu tabloul trimes de corpul IV de armată și vice-versa. Această propunere ar fi făcută numai pentru timpul de pace și necesitatea care ar cere această modificare este motivată în scopul ca să nu rămână nici o dată, nici cea mai mică urmă de bănuială, cum că judecătorii ar putea fi influențați în judecata lor, când se află direct sub comanda șefilor lor și că este așa, avem dovadă că, ori cât de pervers ar fi judecatul în acțiunile sale,

în tot-dea-una se crede nepăstuit de cei care au cercetat judecarea în fond a delictului comis

Compunerea Consiliului de reviziune s'ar putea face în conformitate cu tabloul de mai jos:

PREȘEDINTE	MEMBRI (în număr de 2)
1 General sau Colonel sau Lt. Colonel (de pref. titrați).	1 Colonel sau Lt. Colonel sau Maior și 1 Căpitan (de preferință titrați).

(Va urma)

Lt. G. D. Danielopol

Licențiat în drept

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 24 Iunie 1905

Președinția D-lui CHR. PHEREKYDE, Președinte

A. P. Dumitrescu și V. Arion cu G. Sartureli și Pietro Fantini

Ipotecă.— Existența unei ipotecă asupra unui imobil.— Dacă ea restrânge dreptul proprietarului imobilului de a percepe cu anticipație chiria.

Perceperea anticipată a chiriei. — Opozabilitatea ei chiar creditorilor ipotecari înscrisi anterior, afară de cazul când ea a fost percepută prin fraudă.

Clauza impusă debitorului ipotecar de a nu percepe anticipat chiriile.— Dacă ea poate fi opusă terților.

1. Existența unei ipotecă asupra unui imobil nu e de natură a restrânge dreptul proprietarului de a percepe cu anticipație chiriile.

2. Perceperea cu anticipație a chiriilor este opozabilă chiar creditorilor ipotecari înscrisi anterior, afară de cazul când se va constata că această percepere a fost făcută prin fraudă și în prejudiciul creditorilor.

3. Clauza înscrisă într'un act de ipotecă prin care se pune debitorului ipotecar îndatorirea de a nu percepe cu anticipație chiriile, nu constituie de cât o obligațiune personală a debitorului care nu poate fi opusă terților, prin urmare nici chirieșului.

Decisiunea 328/905. — Respins motivele II și III din recursul făcut de A. P. Dumitrescu și Virgil Arion contra decisiunii Curții de apel din București, s. II, cu No. . . . . dată în proces cu Giovanni Sartureli și Pietro Fantini, ivindu-se divergență asupra motivului I.

Curtea.

Ascultând pe d-nii avocați A. P. Dumitrescu și Em. Pantazi în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat B. Cernea, în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului al II-lea de casare:

II. «Violarea principiului că dreptul creditorului ipotecar se întinde și asupra fructelor viitoare, iar dreptul debitorului ipotecar, este numai întru atâta întreg asupra imobilului ipotecat întru cât este vorba de acte de folosință sau administrație. În adevăr, Curtea susține că debitorul ipotecar cu toate actele de ipotecă, poate percepe fără limită, ori-ce chirie anticipată, ceia ce de sigur constituie o violare a principiilor esențiale ale dreptului ipotecar.»

Având în vedere că recurenții, în calitate de giranți pentru strângerea veniturilor avereii lui N. R. Văcărescu, au cerut la instanțele de fond ca intimații să fie obligați a le plăti 25500 lei chiria caselor din calea Victoriei 110 și str. Umbrei 2 pe timpul de la 23 Aprilie 1902 la 26 Octombrie 1903; la această pretențiune intimații au opus plata chiriei ce au făcut cu anticipație pe doi ani în mâinile lui N. R. Văcărescu la facerea contractului de închiriere; la Curtea de apel recurenții au opus, între alte implice pentru susținerea pretențiilor lor, că chiriile percepute cu anticipație de debitorul ipotecar nu se pot opune creditorilor ipotecari; că, în or-ce cas, în chiar contractul de ipotecă fiind o clausă care opește pe debitor de a primi chiriile cu anticipație, această clausă este opozabilă chirieșului;

Considerând că, în drept, existența unei ipotecă asupra unui imobil nu e de natură a restrânge dreptul proprietarului de a percepe cu anticipație chiriile;

Că perceperea cu anticipație a chiriilor este opozabilă chiar creditorilor ipotecari înscrisi anterior, afară de cazul când se va constata că această percepere a fost făcută prin fraudă și în prejudiciul creditorilor; că, în speță, nedovedindu-se la instanța de fond fraudă, motivul de casare urmează a se respinge ca nefondat;

Asupra motivului al treilea de casare:

III. «Neexecutarea convențiilor părților. Violarea principiilor că chirieșul poate avea mai multe drepturi de cât închirietorul. Violarea principiului că publicitatea actului de ipotecă rezultă din înscrierea sa, legea necerând nici chiar permițând alte formalități pentru ca clauzele unui act de ipotecă să fie aduse la cunoștința terților.

«Toate aceste principii sunt violate de Curte, atunci când zice că noi nu putem invoca față de intimați, clauza din art. 11 a actului de ipotecă Steriu-Văcărescu, care interzice în mod expres primirea prin anticipație a chiriilor imobilelor pe mai mult de 6 luni, act de ipotecă transcris anterior contractului intimaților.»

Considerând că clauza înscrisă într'un act de ipotecă prin care se pune debitorului ipotecar îndatorirea de a nu percepe cu anticipație chiriile, nu constituie de cât o obligațiune personală a debitorului care nu poate fi opusă terților, și prin urmare nici chirieșului;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secțiunea III

Audiența de la 15 Decembrie 1905

Președinția D-lui C. G. ȘTEFĂNESCU, Președinte

Societatea anonimă «Sănătatea» cu Primăria Capitalei

Deciziunea No. 97

Contencios administrativ.--Art. 5 al. J și art. 37 al. 7 din legea modificatoare a Curții de casație.

Pentru a putea uza de dreptul de recurs, conferit prin aceste texte, trebuie să existe o atingere directă a unui drept patrimonial și nu este suficient să se lezeze în mod indirect un interes.—Neadmisibilitate.

Neaplicarea într'un mod general și uniform a unor regulamente ce privesc exclusiv interesul general, nu deschide particularilor calea recursului în justiție, în contra autorităților publice, întru cât acestea nu au luat nici o obligație față de dănșii și nu violează vre-un drept propriu al acestor din urmă.

În adevăr, a permite fie-cărui particular de a constrânge prin justiție autoritățile publice la îndeplinirea datoriilor lor față de însăși societatea și cu întregul corp social, ar fi să se reinvieze

acțiunea populară, care, în principiu, nu a fost admisă în legislațiunea noastră.

Astfel, prin art. 5 lit. J din legea modificatoare a Curții de casație, legiuitorul nu permite a se face recurs contra ordonanțelor și regulamentelor autorităților publice, de cât numai când s'ar viola un drept patrimonial, sau s'ar refuza rezolvirea unei cereri privitoare la un asemenea drept; iar prin art. 37 al. 7 din aceeași lege se prescrie că cererile în casațiune, în casurile enumerate prin art. 5 din legea ei organică, nu vor fi primite «de cât numai când printr'unul din actele enumerate în acel articol s'ar viola un drept al recurentului».

Curtea,

Ascultând pe d. avocați C. Arion și Popescu în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d. avocat Rădulescu în combateri;

Deliberând,

Asupra excepțiunii de neadmisibilitate a recursului :

Având în vedere recursul făcut de Societatea anonimă română «Sănătatea», în virtutea art. 5 al. J din legea Curții de casație, prin petiția sub No. 10413 din 13 Octombrie 1905;

Având în vedere că prin această petiție sus numita Societate cere ca această Curte să constrângă pe Primăria comunei București de a închide toate brutăriile neautorizate și de a retrage autorizația brutăriilor, care nu funcționează în condițiunile prescise de regulamentul comunal;

Având în vedere că zisa Societate își întemeiază cererea ei pe dispozițiile art. 153 din legea sanitară din 3 Aprilie 1885 și pe faptul, că funcționarea unor asemenea brutării, ce contravin regulamentului comunal, îi fac o concurență nelegală și, prin toleranța funcționării lor, Societatea Sănătatea este atinsă în interesele sale;

Considerând că art. 153 din legea sanitară are de obiect de a autoriza pe prefectii de județe și pe primarii unor anumite comune, ca să emită ordonanțe privitoare la salubritatea localurilor și să ia măsurile necesare pentru menținerea igienei publice;

Considerând că regulamentul comunal din 1901, privitor la fabricarea și vânzarea pâinei în București, nu are asemenea de obiect, de cât a prescrie condițiunile în care brutăriile pot funcționa;

Considerând, însă, că atât articolul 153 din legea sanitară, cât și sus-numitul regulament comunal nu au în vedere de cât exclusiv interesul general al societății;

Considerând că neaplicarea într'un mod general și uniform a unor asemenea regulamente, ce privesc exclusiv interesul social, nu deschide particularilor calea recursului în justiție în contra autorităților publice, întru cât acestea nu au luat nici o obligație față cu dânsii și nu violează vre un drept al lor;

Că, în adevăr, dacă lipsa unei stricte aplicări a acestor regulamente cu privire la toți membrii corpului social poate prejudicia, prin efectul reflex al toleranței administrative, interesele acelora care s'au conformat lor, această toleranță însă nu violează și nu atinge direct nici un drept propriu al acestor din urmă;

Că ceea ce fie-care membru al societății este în drept a reclama de la autoritatea publică, este ca să'i respecte proprietatea și să îndeplinească obligațiunile legale, ce este ținută a observa față cu dânsul;

Că a permite fie-cărui particular de a constrânge prin justiție autoritățile publice la îndeplinirea datoriiilor lor față cu însăși societatea și cu întregul corp social, este a reinvia acțiunea populară, al cărei principiu nu a fost admis în legislațiunea noastră;

Considerând că aceste reguli de drept public sunt consacrate prin chiar textele legii pozitive;

Că, astfel, prin articolul 5 litera J din legea modificată a Curții de casație, legiuitorul nu permite a se face recurs în contra ordonanțelor și regulamentelor autorităților publice, de cât numai când s'ar viola un drept patrimonial sau s'ar refuza rezolvirea unei cereri privitoare la un asemenea drept;

Că, de asemenea, pentru a manifesta și mai categoric voința lui în această privință, legiuitorul prescrie prin articolul 37 alin. 7 din legea Curții de casație, că cererile în casațiune, în cazurile enumerate prin art. 5 din legea ei organică, nu vor fi primite. «de cât numai când printr'unul din actele enumerate în acel articol s'ar viola un drept al recurentului»;

Considerând că față cu aceste texte de lege rămâne învederat că, pentru ca o persoană să aibă calitatea de a recurge în casație în virtutea articolului 5 din legea ei organică, trebuie să justifice în prealabil că a fost vătămată într'unul din drepturile sale proprii de către autoritatea publică;

Considerând că, în specie, Societatea Sănătatea nu invoacă în contra Primăriei comunei București nici violarea vre unui drept, nici neîndeplinirea vre unei obligațiuni luate de Primărie față de dânsa, ci numai interesul ce ar avea, de a se aplica la toți brutării regulamentul comunal privitor la fabricarea și vânzarea pâinei, pentru a înlătura o concurență nelegală;

Considerând că față cu această stare de fapt și de drept, cererea în casație a Societății Sănătatea devine neadmisibilă și urmează a se respinge;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, Secția I

Audiența de la 23 Noembrie 1905

Președenția D-lui AL. G. DOBRICEANU, Consilier

Isidor Fuhn, Paula Eschinasi și Elias Eschinasi cu l. L. Kissler

Deciziunea No. 292

Contract de locațiune.—Condițiunile de validitate ale unor asemenea contracte. — Neîndeplinirea lor.—Dacă aceasta anulează însăși convenția.—Considerarea ei ca început de dovadă, care poate fi completată cu o notificare de recunoașterea închirierii.

Mandat.—Mandat general dat de soție cu autorizația soțului.—Dacă mai e nevoie ca fie care act al mandatarului să fie autorizat de soț.

Interpretarea convențiunii părților.—Constatarea făcută de Curte că în intenția părților a fost de a face un contract valabil.

Drepturile locatarului asupra imobilului închiriat.—Conflict între doi locatari ai aceluiași imobil.

Condițiunile ce trebuie să întrunească titlurile lor, spre a putea avea preferință.—Netranscrierea contractului.—Dacă anulează contractul. — (Art. 1170, 1411, 1441 C. civil și 722 Pr. civilă).

1) Dacă în adevăr art. 1170 C. civil supune unei condițiuni particulare validitatea actelor sub semnătură privată, cari copriind convențiunii sinlagmatice din textul formal însă al acestui articol rezultă că ceea ce e nul e numai actul ca instrument probatoriu, iar convenția rămâne valabilă, putând fi dovedită prin toate mijloacele admise de lege.

Prin urmare, dacă un act intervenit între părți, în care s'a prevăzut toate condițiunile indispensabile unui contract de locațiune nu poate să facă pe deplin dovada existenței convențiunei, asemenea act servește totuși ca un început de dovadă a existenței

contractului, care se poate complecta prin o notificare scrisă și comunicată locatarului de către procuratorul persoanei ce închiriază, în care recunoaște formal contractul de închiriere, și ori-ce alt mijloc de probă e inutil.

2) Când procura dată de soție unei persoane de a-i administra un imobil, e dată cu consimțământul soțului, implicit soțul a autorizat toate actele ce va face mandatarul în limitele mandatului, fără să mai fie nevoie de o autorizație specială pentru fie care act sau convenție, pe care o încheie mandatarul.

3) Când din termenii unui act se vede că în intenția părților a fost să facă nu un proiect de contract, a cărei existență să rămână în suspensie până la aprobarea lui, ci un contract în regulă, un asemenea contract este perfect din acel moment și are a-și produce toate efectele lui, iar ceea ce rămâne în suspensie este rezoluțiunea lui din partea proprietarului, în cazul când s'ar fi făcut o asemenea dovadă de către locatar.

4) Atât din definițiunea ce art. 1411 C. civil dă contractului de locațiune, cât și din cele alte dispozițiuni referitoare la asemenea contracte, rezultă că dreptul locatarului e un drept personal, iar nu real, așa că în caz de conflict între doi locatari, dacă unul din ei se găsește pus în posesia imobilului închiriat, cel-lalt nu poate invoca nici un drept de preferință, și el n'are acțiune de cât în contra proprietarului pentru dăune; iar dacă n'are unul nu are posesia, atunci are a se da preferință aceluia al cărui contract are dată certă anterioară.

5) Transcriptiunea unui contract de închiriere nu e o condiție de validitate a actului, nici nu schimbă natura dreptului ce derivă din el.

Prin urmare, titlul celui ce nu e transcris nu e nul, ci el nu poate fi opozabil aceluia care a transcris titlul său, de cât pentru trei ani, când ucel contract e cu dată certă, anterioară aceluia transcris, de și ar fi făcut pe un timp mai lung de trei ani.

S'au ascultat d-nii avocații C. Dissescu, T. Seimeanu, Procopescu și M. Sipson din partea apelanților, și d-nii avocații C. C. Arion și I. Mitileneu din partea intimaiilor.

Curtea deliberând,

Având în vedere apelurile făcute de Isidor Fuhn și de Paula Eschenasy, cu autorizația soțului ei Elias Eschenasy, în contra sentinței civile a trib. Ilfov s. IV-a cu No. 477 din 30 Septembrie 1905;

Având în vedere că, prin sentința apelată, Paula Eschenasy e obligată să predea intimatului I. L. Kisler, prăvălia din str. Lipscani 32, iar Isidor Fuhn e obligat să părăsească numita prăvălie;

Având în vedere că, actul, pe care Kisler își întemeiază pretenția și pe baza căruia i s'a admis acțiunea la prima instanță, e o chitanță cu data 16 August 1905, semnată de Max Asiel, în calitate de procurator al apelantei Paula Eschenasy, prin care constată că a primit suma de 1000 lei de la Kisler, pentru prăvălia din str. Lipscani 32, pe care i-a închiriat-o pe termen de trei ani și 4 luni, cu începere de la 1 Iulie 1905, cu preț anual de 5000 lei; chitanța transcrisă la trib. Ilfov, secția Notariat, la 4 Iulie 1905;

Având în vedere că, apelanții susțin că, acest act nu face dovada existenței unui contract de locațiune, pentru următoarele motive: 1) nu e făcută în dublu exemplar, 2) Paula Eschenasy fiind măritată, nu putea procuratorul ei să contracteze în numele ei fără autorizarea soțului și 3) contractul nu era definitiv, de oare-ce era supus aprobării proprietarului;

Considerând că, în ce privește primul motiv, dacă în adevăr art. 1170 C. civ. supune unei condițiuni particulare, validitatea actelor sub semnătură privată, cari cuprind, convențiuni sinalagmatiche, adică să fie făcute în atâtea exemplare câte sunt părți cu interese contrarii, cu toate acestea, din textul formal al acestui articol, rezultă că, ceea-ce e nul, e numai actul ca instrument probatoriū, convenția însă rămâne valabilă și se poate dovedi prin toate mijloacele admise de lege;

Considerând, în specie, că din modul cum e redactat actul pe care se întemeiază Kisler, în care părțile au avut grija să prevadă condițiile indispensabile validității unui contract de locațiune, adică obiectul, prețul, durata și termenele de plată precum și primirea unei părți din preț nu lasă nici o incertitudine asupra intenției părților și asupra convenției ce înțelegeau să realizeze; că, dacă acest act nu poate să facă pe deplin dovada existenței convențiunei pe care o invoacă Kisler, cu toate acestea servă ca un început de probă, care se completează prin notificarea scrisă și comunicată prin portărei la 23 Iunie 1905, de Asiel, procuratorul d-nei Eschenasy lui Kisler, în care recunoaște formal contractul de închiriere, așa că sunt elemente suficiente de convingere asupra existenței convențiunei fiind inutil ori-ce alt mijloc de probă;

Considerând, asupra celui de al doilea motiv, că procura legalizată de Consulatul General al României la Viena, la No. 67/905 prin care Paula Eschenasy împuternicește pe Max Asiel să administreze și să închirieze imobilul din str. Lipscani 32, e dată cu consimțământul soțului ei Elias Eschenasy; că, prin urmare, odată ce soțul a autorizat pe soția sa să dea un asemenea mandat, implicit a autorizat toate actele făcute de mandatar în limitele acestui mandat, fără să mai fie nevoie de autorizație specială pentru fie care act sau convențiune pe care o încheie mandatarul; că de altminterlea, în fapt, e stabilit, chiar cu actele prezentate de apelanți, că toate actele semnate de Asiel, ca procurator, sunt semnate numai în numele mandantei, nu și a soțului ei, ceea-ce nu împiedică să fie valabile;

Considerând, relativ la ultimul motiv, că, în fapt, e adevărat că Asiel în chitanța cu data 16 Iunie 1905 contractează sub rezerva aprobării prețului de către Eschenasy, luându-si obligațiunea să restituie până a doua zi suma de 1000 lei ce primise; dar, din termenii acestui act se vede că în intenția părților nu era să facă un proiect de contract a cărui existență să rămână în suspensie până la aprobarea lui Eschenasy; contractul era perfect din acel moment și trebuia să și producă toate efectele, dacă nu era dovedit că Eschenasy nu aproba prețul; că prin urmare, ceea-ce era în suspensie era rezoluțiunea contractului;

Considerând că cei cari trebuiau să dovedească că condițiunea s'a îndeplinit; adică că Eschenasy n'a aprobat prețul, ceea-ce ar fi avut de rezultat rezoluțiunea contractului, sunt apelanții; că nefăcând această dovadă, contractul a rămas perfect prin neîndeplinirea condițiunei rezolutorii; că de și apelanții au cerut să dovedească că Asiel s'a prezentat a doua zi la domiciliul lui Kisler ca să-i restituie suma de 1000 lei și să-i comunice că Eschenasy nu aproba prețul, această dovadă însă e inutilă odată ce mai întâiu nu s'a stabilit că Eschenasy a fost consultat și nu 'și-a dat aprobarea, căci de acest fapt depindea rezoluțiunea contractului; că, astfel fiind, motivele pe care se întemeiază primul mijloc de apărare sunt neîntemeiate și urmează a fi înlăturate;

Având în vedere că apelanții invoacă, în al doilea

rind, că Fuhn e și el locatar al aceluiași imobil, în baza contractului, autentificat de tribunalul Ilfov, secția de Notariat la No. 5797 din 23 Iunie 1905, intervenit între el și Asiel ca procurator, și că, el trebuie preferit pentru motivul că contractul său are dată certă anterioară contractului lui Kisler și pentru că a fost pus în posesie;

Considerând, în principiu, că atât din definițiunea ce art. 1411 C. civ. dă contractului de locațiune cât și din cele-lalte dispozițiuni de lege referitoare la acest contract, rezultă că dreptul locatarului e un drept personal iar nu real, așa că în cas de conflict între doi locatari, dacă unul dintr'înșii se găsește pus în posesiunea imobilului închiriat, cel care n'are posesia nu poate să aibă nici o acțiune contra adversarului său, pentru că nu poate invoca nici un drept de preferință, n'are acțiune de cât în contra proprietarului ca să și valorifice dreptul său la daune; că, dacă, nici unul din locatari nu e pus în posesie, urmează a se examina titlurile fie-cărui, și a se da preferință aceluia al cărui contract are dată certă anterioară, de oare-ce, dacă cumpărătorul unui imobil închiriat e dator să respecte locațiunea făcută înainte de vânzare, când actul are dată certă, potrivit art. 1441 C. civ., cu atât mai mult, un locatar posterior;

Considerând că, dacă cei doi locatari se găsesc în cazul prevăzut de art. 722 al. 10 pr. civ., adică având fie-care contract pe mai mult de cât trei ani, și dacă unul din ei s'a conformat acestei dispozițiuni de lege, adică a transcris titlul său, iar cel-l'alt nu l'a transcris, cum transcrițiunea nu e o condiție de validitate a actului, nici nu schimbă natura dreptului ce derivă din el, urmează că titlul celui care nu e transcris nu e nul, dar nu poate fi opozabil locatarului care a transcris de cât pentru trei ani; că această soluție se sprijină pe împrejurarea că locatarul nu poate fi mai bine tratat ca un achizitor cărui i se poate opune, cel puțin pentru trei ani, un contract de locațiune cu dată certă, de și e făcut pe un termen mai lung și nu e transcris;

Considerând, că în fapt, contractul de locațiune pe care Fuhn îl invoacă a luat naștere încă din ziua de 18 Iunie, după cum se constată din chitanța provizorie cu acea dată; că a doua zi după întocmirea acestei convențiuni, adică la 19 Iunie, Fuhn și Asiel convenind ca închirierea să înceapă de la 1 Iulie, după cum reese din chitanța cu data de 19 Iunie, rezultă de aci că în intenția părților a fost să facă o singură locațiune, de și e constatată prin două acte deosebite; că această intențiune mai rezultă și din împrejurarea că Fuhn avea nevoie să intre în posesia imobilului, înainte de termenul obișnuit, de 26 Octombrie, ca să poată face reparațiile necesarii; că de altmintearea tot așa a înțeles și Kisler când a contractat cu Asiel că face o singură convențiune de închiriere, cu toate că din termenii chitanței care constată această convențiune s'ar putea deduce că sunt două închirieri, dacă nu s'ar avea în vedere intenția părților contractante;

Considerând că e constant în fapt, că Fuhn a fost pus în posesiunea imobilului închiriat, după cum s'a recunoscut de Kisler, atât prin petițiunea de introducerea acțiunii cât și în cursul instanței, așa că contractul său trebuie să fie preferit;

Considerând că, admitând chiar, după cum susține intimatul, că ar fi existând pentru Fuhn două contracte separate, unul pentru termenul de la 1 Iulie până la 26 Octombrie și altul pentru cinci ani de la această dată, cum această din urmă închiriere nu e de cât o continuitate a celei d'întâi, tot asemenea posesiunea ce Fuhn exercită în baza primului contract se continuă prin forța lucrurilor fără să mai fie nevoie de altă tradiție și punere în posesie în executarea celei de a doua convențiuni;

Considerând că, chiar dacă nu s'ar da preferință contractului lui Fuhn pe baza posesiunii, totuși contractul său fiind autentificat la 27 Iunie 1905, are dată certă

anterioară convențiunii lui Kisler, care n'a dobândit dată certă de cât la 4 Iulie prin transcrițiune; că obiecțiunea făcută de Kisler, că convențiunea sa a dobândit dată certă la 23 Iunie prin notificarea ce i s'a adresat de Asiel, prin corpul portăreilor, nu e de loc întemeiată, de oare-ce art. 1182 C. civ., arată în mod limitativ în ce anume cazuri un act dobândește dată certă și actul ce se invoacă nu intră în nici una din aceste categorii; că, într'adevăr, portărele care face notificarea nu constată că a citit sau văzut actul, că s'a asigurat de exactitatea spuselor lui Asiel, nu face de cât să constate pretenția ce acesta are contra lui Kisler și să i-o notifice;

Considerând că alegațiunea lui Kisler, cum că Fuhn avea cunoștiință de existența actului, și prin urmare nu se mai poate prevala de incertitudinea datei, e nedovedită, întru cât din răspunsurile date de Fuhn la interogator, rezultă că, dacă, în adevăr, i s'a spus de Asiel că se duce la Kisler să i restituie arvuna de 1000 lei, i s'a arătat în același timp și motivul, adică că proprietara nu consimte la închiriere, astfel că dacă i s'a adus la cunoștiință existența convențiunii dintre Asiel și Kisler i s'a făcut cunoscut, tot-de-odată și desființarea acelei convențiuni, și nimic nu-l autoriză să creadă că acea convenție mai există; că, prin urmare, nici din acest punct de vedere contractul lui Kisler nu poate fi ținut în seamă ca având dată certă anterioară;

Considerând că, faptul că, Kisler a transcris contractul său pe când Fuhn nu l'a transcris, nu-i poate folosi în nimic, de oare-ce contractul lui Fuhn de și netranscris poate fi opozabil lui Kisler pentru trei ani cel puțin, având dată certă anterioară;

Că, dar, apelurile fiind întemeiate câtă a fi admise și a se respinge acțiunea lui Kisler; că, în ce privește cererea de chemare în garanție a lui Fuhn contra soților Eschenasy rămâne fără interes odată ce acțiunea principală e neîntemeiată;

Pentru aceste motive, Curtea admite, apelul, etc.

(ss) Alex D Dobriceanu, Gh. Flaișten, I. Stambulescu, St. Miculescu.

Grefier (s) Brătianu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ARCEȘ

Audiența de la 19 Octombrie 1905

Președenția D-lui G. G. RATESCU, Președinte

Florea Nițu Dobrin cu Gr. I. Bercioiu ș. a.

Sentiința civilă 616

Pământ rural.— Dreptul femeii de moștenire, testamentar sau ab intestat.— Legea rurală din 1864, art. 4.— Legea interpretativă din 1879, art. 7.

Moștenire.— Dreptul femeii în averea bărbatului este un drept de moștenire.— Art. 684 C. civ.— Lipsa trimiterei în posesie a femeii.

1. Femeia săteancă poate dobândi ab intestat sau prin testament pământul ce soțul decedat l'a avut după legea rurală din 1864, pentru-că această lege ca și legea interpretativă din 1879, n'au schimbat întru nimic ordinea succesorală a celui improprietarit, iar restricțiunea prevăzută pentru văduvele fără copii în momentul improprietății, nu poate fi întinsă în afară de cazurile prevăzute în art. 4 din legea rurală de la 1864.

2. Dreptul femeii în averea bărbatului este un drept de moștenire, iar nu un drept de creanță, și femeia nu are nevoie să ceară trimiterea în posesie pentru a și stabili dreptul său, întru cât

trimiterea în posesie e relativă numai la posesiunea averii, iar nu și la proprietatea moștenirii care aparține moștenitorilor din ziua morții decujusului.

Tribunalul,

Asupra opozițiunii făcute de Florea Nițu Dobrin, în contra sentinței acestui tribunal No. 552/900, prin care i s'a respins ca nesusținut apelul făcut în contra cărții de judecată No. 1082/99 a judecătoriei ocolului 2 Pițești;

Având în vedere că prin această carte de judecată se admite acțiunea în revendicare a reclamanților Gr. I. Bercioiu, C. Din. Bercioiu, Ilie N. Nistor, I. Pătrașcu Dobrin, Stanca Pătrașcu Dobrin și Barbu Badea Pătrașcu Dobrin, toți din comuna Moșoia;

Având în vedere susținerile și concluziunile orale ale părților;

Având în vedere că obiectul acțiunii pornită de moștenitorii lui Niță Dobrin, contra apelantului de astăzi, este revendicarea a 7 pogoane și 19 prăjini pământ rural, ce reclamanții întimați pretind că li s'ar conveni, ca singuri moștenitori în grad de nepoți ai defunctului Niță Dobrin;

Având în vedere că întimații se opun la admiterea apelului, susținând: 1. Că dupe moartea unchiului lor Niță Dobrin, au rămas ca moștenitori, numai dânsii și prin urmare numai lor se cuvine întreaga avere; că dacă Stanca soția lui Niță Dobrin a stăpânit parte din această avere, pe care apoi a testat-o apelantului de astăzi, acest fapt nu i dă dreptul a invoca prescripția, de oare-ce femeile neputând dobândi imobile rurale, nu pot nici să prescrie; 2. Că apoi dreptul femeii în averea soțului nu este un drept de moștenire, ci un drept de creanță subordonat, și această condițiune de a face dovadă că este pauperă, ceea-ce în specie nefiind făcută această dovadă, testamentul făcut de dânsa este neavenit; 3. Că chiar dacă dreptul femeii în averea bărbatului ar fi un drept de moștenire, totuși nu putea intra în stăpânirea acestei averi fără permisiunea justiției, și al 4. Că prescripția de 30 ani excipată de apelant nu s'a dovedit, și în ori-ce caz n'a putut curge în favoarea sa, de oare-ce unul dintre moștenitori, anume Barbu Badea Pătrașcu Dobrin a devenit major abia în 1878, așa că de la această dată și până astăzi nu sunt 30 ani;

Asupra primului mijloc de apărare, adică dacă femeia săteancă poate dobândi abintestat sau prin testament, pământul ce-l are soțul ei în virtutea legii din 1864 cât și cea interpretativă din 1879 pentru menținerea și executarea art. 7 din legea rurală, neschimbând întru nimic ordinea fie testamentară fie abintestat, a aceluia improprietarit, restricțiunea prevăzută pentru văduvele fără copii în momentul improprietaririi lor, nu poate fi întinsă în afară de cazurile prevăzute în art. 4 din legea rurală de la 1864;

Că, prin urmare, așa fiind, acest mijloc de apărare este nefondat și câtă a fi respins ca atare;

Asupra mijlocului de al doilea, adică dacă dreptul femeii în averea bărbatului este un drept de moștenire sau un drept de creanță;

Considerând că atât în vechea noastră legislațiune cât și astăzi, dispozițiile relative la drepturile femeii se ved așezate sub titlurile respective care se ocupă despre moștenire, și mai mult încă, art. 684 § 3 chiar prevede că femeia succede la o pătrime în plină proprietate când bărbatul lasă rude de sus sau de alături;

Că dreptul conferit femeii prin art. 684 C. civ este un adevărat drept de moștenire, iar nu un drept de creanță, mai rezultă și din următoarele consecințe:

1. Femeia nu are nevoie de a ași valorifica dreptul său pe cale principală față de moștenitori, ci va cere

direct de la justiție punerea sa în posesiunea averii successorale (art. 653 § 2)

2. Femeia n'are nevoie de transcripțiune pentru conservarea dreptului său față cu cei de al treilea, după cum cere art. 722 al 3 Pr. civ. când e vorba de actele translative de proprietate și care formează obiectul unui contract între două părți;

Așa fiind și intru cât apelantul prin certificatul eliberat de Ad-ție sub No. ..., prezentat astăzi în instanță, a dovedit că femeia Stanca era săracă și acest de al doilea motiv este nefondat;

Asupra celui de al 3-lea mijloc de apărare, adică că chiar dacă femeia ar avea un drept de moștenire în averea bărbatului, totuși e decăzută din acest drept intru cât nu există nici o hotărâre de trimiterea în posesie asupra acestei averi;

Considerând că trimiterea în posesiune e relativă numai la posesiune, iar nu și la proprietatea moștenirii, care aparține tutulor moștenitorilor fără nici o deosebire, din ziua morții lui de cujus;

Așa fiind, și acest mijloc de apărare este nefondat;

Asupra celui de al patrulea mijloc de apărare adică că, nu s'a dovedit că apelantul și autoarea sa au stăpânit în mod exclusiv timp de 30 ani și în ori-ce caz prescripția a fost suspendată prin minoritatea unuia dintre moștenitori, care a devenit major la 1878;

Considerând că din depunerile martorilor aflate în dosarul pricinii, nu se stabilește că Stanca soția defunctului Niță Dobrin a stăpânit în mod exclusiv pământul revendicat;

Că, prin urmare, acest de al patrulea și ultim mijloc de apărare fiind fondat câtă a fi admis și în consecință față cu cele mai sus expuse trebuie a se recunoaște lui Florea Niță Dobrin dreptul la o pătrime în plină proprietate din averea rămasă pe urma defunctului Niță Dobrin care i s'ar fi convenit femeii, și deci urmează că admitându-se apelul să se respingă ca nefondată acțiunea în revendicare intentată de Grigore T. Bercioiu, Costică Dinu Bercioiu, Ilie N. Nistor, Ion Pătrașcu Dobrin și Barbu Pătrașcu Dobrin rămânând ca numiți reclamanți să provoace eșirea din indiviziune;

Pentru aceste motive redactate de d-l membru de sedință admite opozițiunea.

(ss) C. G. Rătescu, V. Popescu

Notă.—Vezi asupra acestei chestiuni, Curtea de apel din Iași, s. I, *Curierul Judiciar* 1902, No. 26, pag. 219. În același sens, vezi asemenea *Curierul Judiciar* No. 82, pag. 701 din 1903 și D. Alexandresco, Vol. III, p. 295 și urm.—În sens contrariu Cas. I, *Curierul Judiciar* No. 75, p. 626, anul 1904.

Bibliografii

O colecție completă, (9 vol.) ediție de lux, *Drept Civil Alexandresco*, se găsește de vânzare la *Curierul Judiciar*. Se vinde numai contra numerar.

Ofertele se vor adresa d-lui Codreanu.

* * *

Bună stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat poștal, direct la administrația ziarului *Curierul Judiciar*, București, sau să plătească la prezentare numai în mina incasatorilor: I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul cu matecă investite cu ștampila, *Curierului Judiciar*.